

Sygn. akt V Kz 275/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant – st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Tomasza Makowskiego

po rozpoznaniu w sprawie A. N., syna B. i M., urodzonego (...) w Ł.

podejrzanego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego w dniu 14 lutego 2017 roku

na postanowienie Sądu Rejonowego w Pabianicach

z dnia 3 lutego 2017 roku, w sprawie sygn. akt II Kp 32/17, PR Ds. 2219.2016

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach na podstawie art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył stosowanie w stosunku do podejrzanego A. N. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych dwóch miesięcy tj. do dnia 13 kwietnia 2017 roku, godzina 7:55.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca podejrzanego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 2 k.p.k., polegającą na przedłużeniu tymczasowego aresztowania mimo braku przesłanki szczególnej oraz braku obawy utrudniania przez podejrzanego dalszego postępowania, a także braku szczególnych okoliczności, o których mowa w art. 263 § 2 k.p.k. uzasadniających przedłużenie tymczasowego aresztowania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie wobec podejrzanego nieizolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji połączonego z zakazem kontaktowania się z pokrzywdzonym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

Przesłanka ogólna warunkująca możliwość stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanego podejrzanemu czynu, określona w art. 249 § 1 k.p.k., nie była kwestionowana przez skarżącego obrońcę. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w wysokim stopniu

uprawdopodobnia sprawstwo zarzucanego podejrzanemu czynu, co wynika wprost z zeznań pokrzywdzonego oraz opinii sądowo-lekarskiej potwierdzającej charakter i rodzaj odniesionych przez niego obrażeń ciała.

Wbrew stanowisku skarżącego obrońcy w omawianej sprawie brak jest możliwości stosowania wobec podejrzanego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Należy przypomnieć, że według relacji podawanych przez członków rodziny pokrzywdzonego już po zdarzeniu nieustaleni mężczyźni podjeżdżali pod dom pokrzywdzonego wykrzykując groźby nie tylko pod jego adresem, ale także pod adresem członków jego rodziny w związku ze zdarzeniem, w którym uczestniczył A. N..

Wbrew twierdzeniom zażalenia obawa wpływania na zeznania tych świadków nie jest jedynie abstrakcyjna, ale całkowicie realna. Nie można dopuścić do sytuacji, w której podejrzanym będzie zastraszał świadków, próbował skontaktować się z nimi i wpływać na treść ich zeznań.

W celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego zachodzi zatem konieczność dalszego stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający.

Nie można było również podzielić zarzutu zażalenia, iż w sprawie nie występują szczególne okoliczności uzasadniające przedłużenie tymczasowego aresztowania na dalszy okres. Na dzień składania wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania postępowanie przygotowawcze nie zostało jeszcze zakończone, a prokurator wskazał szczegółowo dalsze czynności dowodowe, które należy przeprowadzić.

Trzeba podkreślić, że utrwalenie czynności dowodowych, także przeprowadzonych na etapie postępowania przygotowawczego, ma miejsce dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego przed sądem powołanym do merytorycznego rozpoznania sprawy i właśnie dla zabezpieczenia także tego etapu postępowania karnego stosowany jest wobec podejrzanego izolacyjny środek zapobiegawczy.

Czas na jaki zostało przedłużone tymczasowe aresztowanie nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania czynności postępowania wskazanych we wniosku prokuratora.

W sprawie nie ujawniono żadnej negatywnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania wskazanej w art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.